

Kulatá jubilea zralého lidského věku s sebou přinášejí i poohlédnutí za vykonaným dílem. U významných tvůrčích osobností bývá taková rekapitulace spojena s širší kulturně-společenskou pozorností a odborným zájmem. Malíř Vladimír Vašíček slaví letos své sedmdesátiny, a jak dokládá šňůra posledních souborných výstav v Praze, Hodoníně a Senici, rekapituluje i on před veřejností výsledky své dosavadní umělecké práce, do níž je více než 40 let bytostně pohroužen.

Strážnický zámek je místem, kde umělec vystavoval samostatně v roce 1972, zúčastnil se zde několika kolektivních výstav a je zastoupen svými díly i ve sbírce Ústavu lidového umění. Komorní prostředí zámeckých expozic vytvoří jistě příznivou atmosféru pro výstavní završení autčova životního jubilea.

Vladimír Vašíček vstupoval do našeho výtvarného života s generací, která musela projít tak záhy hořkou zkušeností protektorátních let. Poválečné roky pro ni pak znamenaly období hledání přerušené kontinuity s naším i mezinárodním poválečným uměleckým vývojem, ale o to dychtivěji mnozí její příslušníci znovu objevovali světové moderní umění a odkaz české avantgardy.

V těchto návratech, hledáních a generačních konfrontacích nacházel východiska a orientaci i Vladimír Vašíček. Povahou a charakterem své osobité malířské imaginace se jednoznačně včlenil mezi autory, odmítající vulgarizované přístupy k umění v podmínkách kulturní politiky počátku padesátých let. Přes jistou osamocenost na venkově spojenou s houževnatým tvůrčím úsilím a zodpovědností k vlastní tvorbě, žil velmi aktivně zápasem nepočtené řady pražských a brněnských autorů o přirozený vývoj naší moderní výtvarné kultury v její názorové šíři a výtvarné kvalitě.

Vašíčkovu vývoji byla věnována do dnešních dnů v souvislosti se soubornými výstavami a jejich publicitou široká odborná pozornost. Pomineme-li autorovy nejranější exkurze k poimpresionistické či fauvistické malbě, můžeme shodně s většinou vyslovených názorů konstatovat, že umělcova malířská osobitost je v kontextu naší poválečné moderní kultury, ale i soudobých tendencí ojedinělá. Jeho dílo nebylo nikdy zatíženo introverzním uměleckým subjektivismem, ani lineárními podtexty, či dramatickým sklonem. Umělec se obrací vždy a všemi smysly ke zdravým pramenům života, přírody a světa a ryze malířskými prostředky chce vyjadřovat onu neustálou sounáležitost i rozpornost subjektu člověka a objektu světa v poloze filozoficko-estetického vyrovnání.

Od počátků, vázaných ještě krajinnou a figurativní obrazností, až po současnost zúročující stále tak živě, tvořivě a plodně dlouhá léta nefigurativní malby (vlastně od konce 50. let), je Vašíčkovu dílo ve své vnitřní podstatě pozoruhodně jednotné. Umělcovy malířské cesty hledaly vždy individuální směr. Větvily se, prolínaly v polohách od onoho zcela osobitého malířského výrazu dynamické sféryčnosti přes geometrickou strohost, až po akční malířské gesto. Nacházíme jistě souzvuky s dobou a vývojem, ale především pociťujeme přirozený sled proměn umělcova bohatého vnitřního výtvarného hlasu, vyvěrajícího na povrch v přesvědčivé volbě a kultivované artikulaci formálních výrazových prostředků.

Celistvost Vašíčkova díla spočívá přes všechny mnohotvárné nuance a polohy tvoření především ve velkorysé obecnosti malířské výpovědi a ryzí čistotě výtvarného sdělení. Cítíme, že vznik každého obrazu je provázen bytostným smyslovým prožitkem malby samotné. Její dynamická spontánnost a bezprostřednost je vždy jakoby neomylně ovládána a kultivována vrozeným smyslem pro jednotu malířských kategorií rytmu, kompozice a koloritu. V polohách konstruktivních či gestických, harmonických či disharmonických, stejně jako v rukopisných složkách, všude je patrná Vašíčkova vůle odvíjet své obecné malířské nefigurativní imaginace v rovině klasické estetické struktury obrazu.

Vystavený výběr z bohatého a rozsáhlého Vašíčkova díla nechce být chronologicky koncipovanou přehlídkou dosavadní tvorby. Proto i ranější období jsou zastoupena pouze několika charakteristickými díly, jimiž připomínáme východiska, která tak podnětně předznamenala další vývoj. Ranější krajinné i figurativní inspirace přivedly autora koncem 50. let k takovému stupni výtvarného zobecnění, od něhož byl jen nepatrný krůček k polohám abstraktní a nefigurativní malby. V nich pak nacházel umělec tak průkopnický volný a široký tvůrčí pole, které mu dávalo dostatečný prostor k rozvinutí polaritních malířských přístupů odpovídajících vnitřní a mnohotvárné potřebě sdělení. Autoři výstavy volným výběrem prací z tohoto dlouhého a plodného období chtějí prokázat onu pozoruhodnou kvalitativní a názorovou kontinuitu díla, které zdaleka není ukončeno ani uzavíráno. Spíše naopak. Záměrná prezentace řady děl posledních let má ve volné konfrontaci s tvorbou předcházející poukázat na živou a stále otevřenou aktuálnost Vašíčkovy malby v souvislostech našeho současného malířství.

Jaroslav Pelikán

SEZNAM VYSTAVENÝCH PRACÍ

1. Žně, ol. pl., 73x97, 1950
2. Krajina s růžovou oblohou, ol.pl., 50x55, 1951
3. Dvě dívky, jedna s liliemi, ol. pl., 54x81, 1952
4. Krajina s topoly, ol. pl., 50x60, 1952
5. Krajina se žlutou oblohou, ol. pl., 55x67, 1953
6. Pradlena, ol. pl., 81x65, 1955
7. Žena s děckem, ol. pl., 97x85, 1957
8. Děvče, ol. pl., 60x50, 1957
9. Dívky proti fialové obloze, ol. pl., 116x89, 1958
10. Vlnitá krajina, ol. pl., 81x100, 1958
11. Obilná pole, ol. pl., 74x93, 1958
12. Kukuřičná vegetace, ol. pl., 81x55, 1960
13. Průnik slunce, ol. pl., 92x81, 1960
14. Skoronice, ol. pl., 55x67, 1953
15. Doba sklizně, ol. pl., 130x81, 1962
16. Podzimní vegetace III., ol. pl., 60x50, 1960
17. Produkce, ol. pl., 90x75, 1964
18. Autoportrét, ol. pl., 41x33, 1964
19. Východ, ol. pl., 65x100, 1964
20. Paměti, ol. pl., 10x73, 1964
21. Vnitřní obraz, ol. pl., 98x75, 1965
22. Zklidnění, ol. pl., 100x73, 1966
23. Vzestup, ol. pl., 130x97, 1967
24. Podélný pohyb, ol. pl., 100x83, 1968
25. Subjektivní pojetí, ol. pl., 100x83, 1968
26. Soustředěné plochy, ol. pl., 100x98, 1969
27. Stín dotyků, ol. pl., 81x61, 1973
28. Obsah prázdnoty, ol. pl., 100x100, 1978
29. Vírové linie, ol. pl., 70x85, 1978
30. Barevný rozptyl, ol. pl., 70x55, 1978
31. Úsilí času, ol. pl., 50x60, 1978
32. Zanícení, ol. pl., 116x89, 1979
33. Pohyblivé možnosti a formy, ol. pl., 116x97, 1980
34. Linie a měnlivost, ol. pl., 97x70, 1981
35. Rovně a napříč, ol. pl., 100x75, 1981
36. Vstříc světlům, ol. pl., 130x89, 1982
37. Domněnka, ol. pl., 55x45, 1983
38. Zvláštní části, ol. pl., 116x89, 1985

39. Nadlehčení, ol. pl., 130x97, 1985
40. Cesta a příčina, ol. pl., 146x97, 1985
41. Dojmy z vnějšku, ol. sololit, 50x54, 1985
42. Zpevnění, ol. sololit, 50x54, 1985
43. Odklon od přítomnosti, ol. pl., 73x60, 1985
44. Směr pohybu, ol. pl., 55x50, 1985
45. Znamení cesty, ol. pl., 60x45, 1985
46. Nová pojetí, ol. pl., 100x73, 1986
47. Zjevy v prostoru, ol. pl., 116x89, 1986
48. Začátek počítku, ol. pl., 130x97, 1986
48. Přeměna, ol. pl., 45x55, 1986
49. Směr pohybu I, ol. pl., 116x81, 1987
50. Změna stavu, ol. pl., 60x50, 1987
51. Zvnitřku, ol. pl., 50x65, 1987
52. Jiná forma, ol. pl., 60x50, 1987
53. Šíření, ol. pl., 65x60, 1987
54. Podnět, ol. pl., 65x60, 1987
55. Poslední dokončení, ol. pl., 130x97, 1988
56. Nové podněty, ol. pl., 146x116, 1988
57. Spojení, ol. pl., 65x65, 1988
58. Jednota rozporu, ol. pl., 73x60, 1988
59. Zření, ol. pl., 60x55, 1988
60. Forma představy, ol. pl., 70x50, 1988
61. Rozpojení, ol. pl., 70x50, 1988
62. Vytržení, ol. pl., 65x50, 1988
63. Radost, ol. pl., 116x91, 1989
64. Červená v zeleném, ol. pl., 115x80, 1989
65. Dozrání, ol. pl., 115x80, 1989
66. Smysl určení, ol. pl., 100x65, 1989
67. Léto, ol. pl., 100x80, 1989
68. Převedení, ol. pl., 120x97, 1989
69. Vnitřní žár, ol. pl., 146x116, 1989
70. Křížení, ol. pl., 146x116, 1989
71. Skloubené protiklady, ol. pl., 146x116, 1989
72. Bílé ráno, ol. pl., 116x73, 1966
73. Modrý akt, ol. pl., 130x81, 1962
74. Něžný čas, ol. pl., 73x103, 1978
75. Krajina o žních, ol. pl., 1978
76. Pták Ohnivák, ol. pl., 92x89, 1962